

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 2216/2020
08.10.2020. године
Београд

Врховни касациони суд у већу састављеном од судија: Бранка Станића, председника већа, Татјане Матковић Стефановић, Татјане Миљуш, др Илије Зиндовића и Јасмине Стаменковић, чланова већа, у парници тужиоца АА из Села ..., Општина ..., чији је пуномоћник Миодраг Јанковић, адвокат у ..., против тужене Републике Србије, Министарства унутрашњих послова, Дирекција полиције – Координациона управа за АП КиМ-ПУ Приштина, коју заступа Државно правобранилаштво, Београд, ради исплате неисплаћених зарада и новчане помоћи, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 1705/18 од 10.01.2020. године, у седници већа одржаној дана 08. октобра 2020. године, донео је

Р Е Ш Е Њ Е

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 1705/18 од 10.01.2020. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужене изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 1705/18 од 10.01.2020. године.

ОДБИЈА СЕ захтев тужиоца за накнаду трошкова за састав одговора на ревизију.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П1 714/15 од 18.10.2017. године, ставом првим изреке обавезана је тужена да му на име накнаде материјалне штете због обуставе исплате зараде, за период од јуна 2013. до новембра 2013. године исплати укупан износ од 347.680,07 динара, са законском затезном каматом на појединачне месечне износе почев од датума доспелости до исплате како је одређено у том ставу изреке. Ставом другим изреке обавезана је тужена да тужиоцу на име накнаде материјалне штете за неисплаћене „бонусе-додатна примања“, за период од јуна 2013. године до новембра 2013. године исплати укупан износ од 60.000,00 динара са законском затезном каматом на појединачне месечне износе почев од доспелости па до исплате како је одређено у том ставу изреке. Ставом трећим изреке, обавезана је тужена да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 104.754,00 динара, са законском затезном каматом почев од извршности па до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 1705/18 од 10.01.2020. године одбијена је као неоснована жалба тужене и потврђена пресуда Првог основног суда у

Београду П1 714/15 од 18.10.2017. године. Одбијен је као неоснован захтев тужене за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против другостепене правноснажне одлуке тужена је изјавила благовремену ревизију, због битне повреде одредаба парничног поступка и због погрешне примене материјалног права. У ревизији се позива на одредбу члана 404. Закона о парничном поступку и потребу уједначавања судске праксе у овим споровима.

Тужилац је поднео одговор на ревизију. Тражио је трошкове ревизијског поступка.

Према одредби члана 404. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр. 72/11, 49/13- УС, 74/13-УС, 55/14 и 87/2018 - у даљем тексту: ЗПП), ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, или ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија). О дозвољености и основаности посебне ревизије одлучује Врховни касациони суд у већу од пет судија.

Оцењујући испуњеност услова за дозвољеност ревизије изјављене на основу одредбе члана 404. Закона о парничном поступку Врховни касациони суд је нашао да према наводима ревизије не постоји потреба за уједначавањем судске праксе, новим тумачењем права, нити потреба за разматрањем правних питања од општег интереса, или правних питања у интересу равноправности грађана. Ревидент истиче битне повреде одредаба парничног поступка, што није релевантан разлог за изузетну дозвољеност ревизије према одредби члана 404. став 1. ЗПП. Конкретно, истиче битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, затим из члана 374. став 1. ЗПП као учињену пред другостепеним судом. Разлози који се тичу преклузије за права из радног односа сами по себи нису разлог за изузетну дозвољеност ревизије, јер у вези са тим питањем иначе нема потребе за уједначавањем судске праксе, новим тумачењем права, нити за разматрањем правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана. Посебно, конкретни поступак води се ради остваривања потраживања тужиоца на накнаду штете, где посебно не стоје наведени разлози за посебну ревизију. Ревидент не указује на одлуке којима је у истој чињенично правној ситуацији другачије одлучено. Закључак је да ревизијски наводи тужене не дају основ за прихватање посебне ревизије из одредбе члана 404. став 1. Закона о парничном поступку.

Зато је на основу одредбе члана 404. став 2. Закона, одлучено као у првом ставу изреке.

Врховни касациони суд је испитао дозвољеност изјављене ревизије, применом одредбе члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр. 72/11... 55/14), и нашао да ревизија тужене није дозвољена.

Према одредби члана 403. став 3. Закона о парничном поступку ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијаног

дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужилац је поднео тужбу 22.07.2014. године ради накнаде штете због обуставе исплате зараде и неисплаћеног „бонуса“. Вредност предмета спора побијаног дела правноснажне пресуде износи 407.680,07 динара (3.501,60 евра).

Предметни спор из радног односа не односи се на заснивање, постојање и престанак радног односа из члана 441. Закона о парничном поступку, већ на потраживање у новцу. Како вредност побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000,00 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, изјављена ревизија није дозвољена.

Из наведених разлога је на основу одредбе члана 413. Закона о парничном поступку одлучено као у другом ставу изреке.

Решавајући о захтеву за накнаду трошкова поступка, из одговора на ревизију, Врховни касациони суд налази да одговор на ревизију није био потребан за одлучивање о ревизији. Самим тим ни трошкови који су настали његовим подношењем не представљају нужне трошкове који су били потребни за вођење парнице и који би се досудили на терет тужене. Зато је применом одредбе члана 154. и 165. став 1. Закона о парничном поступку одлучено као у трећем ставу изреке.

**Председник већа-судија
Бранко Станић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић